

Sanan selitystä

Tässä valaistaan lyhyesti kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä raamatuntekstiä.

Jeesus ylistää Jumalan tuntemista

Matt. 11:25-30

15. sunnuntai helluntaista 13.9.

Tekstiä edeltää Jeesuksen harvinaisen voimakas tunnustus Johannes Kastajasta: ”Ei ole vaimoista syntyneitten joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja” (j. 11). Kuitenkaan hänen todistustaan tai edes Jeesuksen todistusta ei Jeesuksen sukupolvi ottanut vastaan. Jeesus kuvaa tätä vertauksella: ”Me soitimme teille huilua, ja te ette karkeloineet; me veisasimme itkuvirsistä, ja te ette valittaneet. Sillä Johannes tuli, hän ei syö eikä juo, ja he sanovat: ’Hänessä on riivaaja.’ Ihmisen Poika tuli, hän syö ja juo, ja he sanovat: ’Katso syömäriä ja viininjuojaa, publikaanien ja syntisten ystävää!’” (J. 17–19.) Seuraa Jeesuksen järkyttävät ”voi”-huudot Jumalan sanan hylänneille kaupungeille Korasinille, Beetsaidalle ja Kapernaumille. Hän toteaa: ”Sodoman maan on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin sinun” (20–24).

Tästä alkaa tekstimme, Jeesuksen ylistys: ”Olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille” (j. 25).

Jeesus Kristus tuntee Jumalan oikein: ”Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni” (j. 27a).

Kaiken uskonnollisen mössön keskellä oikea

Jumalan tunteminen on mahdollista vain Jeesuksen kautta: ”Ei Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa” (j. 27b). Jumalan löydämme vain Jeesuksen lunastustyön kautta. Sen tunteminen ja sen kautta syntien anteeksiantamuksen uskominen omalle kohdalle antavat oikean Jumalan tuntemisen.

Kaikki tähtää siihen, että kaikki tulisivat Jeesuksen tykö: ”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtä tekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon” (j. 28). Meillä on myös osoite, mistä Jeesuksen löydämme: puhdas Jumalan sanan saarna ja oikein toimitetut sakramentit. Niissä on evankeliumi, joka kirkastaa Kristuksen.

Se Kristuksen ies, jonka hän, Luojamme ja Lunastajamme, meille antaa, on sovelias, koska hän tuntee meidät kokonaan. Jeesus ei siis panttaa Jumalan todellista tuntemista, vaan juuri sen löytämiseksi tuli ja siihen tuntemiseen kutsuu. Siksi hän kärsi, kuoli, kohtasi vihan ja rangaistuksen, että me tuntisimme Jumalan oikein. Missä joku sen on saanut löytää, Kristus niistä lapsenmielisistä iloitsee ja ylistää: ”Minä ylistän sinua...”

Teuvo Huhtinen
Rovasti, Kiukainen

Vaeltava Jumalan kansa

Matt. 6:19-24

16. sunnuntai helluntaista 20.9.

Kun Jeesus kieltää kokoamasta aarteita maan päälle, me helposti oletamme tämän kehotuksen taustaksi länsimaisen materialismin. Näemme, että olemme kovin ahneita ja yritämme haalia omaisuutta omaisuuden vuoksi. Niinpä vastaava ongelma täytyy olla myös Jeesuksen sanojen syynä.

Jeesus ei kuitenkaan elänyt meidän aikaamme. Hän eli Juudan kansan keskellä, jolle Palestiina oli pyhä maa. Tuon luvatus maan Jumala oli antanut kansalleen ikiaikaiseksi omaisuudeksi. Joosua oli jakanut kullekin suvulle osuuden maasta, jonka piti siitä lähtien kulkea perintönä isältä pojalle. Tuo maa ja sen rikkaudet olivat pyhä aarre, joka oli annettu kansan hallintaan – samoin kuin paratiisin puutarha oli aikanaan annettu ensimmäisille ihmisille.

Maan olisi siis pitänyt olla juutalaisten hallussa, mutta näin ei ollut. Tässä olemme Jeesuksen ajan juutalaisuuden tuskien ytimessä. Se, mikä oli pyhää, oli pakanoiden hallittavana ja tallattavana. Rooma omisti luvatus maan. Rikkaudet menivät siis väärälle omistajalle. Jeesuksen ajan juutalaisilla ryhmittymillä oli hiukan erilaisia painotuksia maan ja rikkauksien hallintaan liittyen. Kaikki olivat kuitenkin sitä mieltä, että maa kuului juutalaisille. Saddukeukset kyllä näkivät tämän jo pitkälti toteutuvan ja siksi varmistelivat asemiaan, koska he saivat osansa Rooman keräämistä hedelmistä. Fariseusten joukossa puolestaan kyti kapina Roomaa vastaan. Raha auttaisi heitä sekä kapinassa että tietenkin lain ja perinnäissääntöjen noudattamisessa.

Jeesuksen kieltä kerätä rikkauksia maan päälle iskee siis juutalaisten uskon keskeiseen tekijään. Hänen mukaansa maan tavoittelu on aiheuttanut kansan ja sen johtajien näkökyvyn pimenemisen. Jumalan mahdollisuudet ja Jumalan vanhurskaus (eli hänen liittousoikeutensa, vrt. 6:33, KR 38) ovat jääneet pimementoon, kun ”Jumalan asiaa” on lähdetty ajamaan oman ymmärryksen valossa. Pimennein silmin onkin ajettu mammonan eikä Jumalan ohjeiden mukaan.

Fariseusten ja saddukeusten mission sijaan

Jeesus asettaa oman missionsa. Jumalan liittousoikeutensa peliä ei pelata mammonan pelinapuloilla. Sitä pelataan taivaallisilla varannoilla. Koko vuorisaarnan taustalla on Israelin kansan autiomaanvaellus. Jeesus on noussut vuorelle uutena Mooseksen kaltaisena profeettana. Kohta hän astuisi alas ja lähtisi johtamaan uutta Israelia kohti luvattua maata. Tämän uuden, autiomaanvaelluksella olevan kansan rikkaus oli taivaassa. Sen sydän luotti taivaallisen Isän mahdollisuuksiin. Vuorisaarnan kuudes luku soi erityisen heleästi autiomaanvaelluksen säveliä. Jumala pitää omistaan huolen kuten Mooseksen aikana, jolloin eivät edes kansan vaatteet kuluneet (5. Moos. 8:4).

Aarteiden kerääminen taivaaseen johtaa ajatuksemme puolestaan siihen, että kuoleman jälkeen pääsemme taivaan kotiin, jossa saamme nuo aarteet omistaa. Siksi on vielä hyvä muistaa, ettei Jeesuksen lopullinen visio ole taivaassa. Taivas on välietappi matkalla kohti ylösnousemusta ja uuden maailman elämää. Silloin taivaan aarteet laskeutuvat maan päälle. Taivas ja maa yhdistyvät. Uudessa luomakunnassa saamme katsella Jumalaa kasvoista kasvoihin.

Näistä taivaan aarteista saamme jo nyt maistiaisia siellä, missä taivas ja maa kohtaavat. Taivaan aarteet meille tarjotaan maallisessa asussa: Sanassa, vedessä, leivässä ja viinissä. Näihin me yhdessä seurakuntana katsomme ja näemme niissä Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen hedelmän. Niissä me kuulemme, tunnemme, haistamme ja maistamme Jumalan vanhurskauden: hänen liittousoikeutensa.

Antti Leinonen

TM, Oulun ja Kajaanin
OPKOn opiskelijatyöntekijä

Jeesus antaa elämän

Joh. 5: 19-21

17. sunnuntai helluntaista 27.9.

Kuulin kerran hellyttävän kertomuksen kahdesta pikkupojasta, veljeksistä, joiden kesken syntyi väittelyä siitä, kumpi muistutti enemmän isää. Kumpikin etsi todisteita voidakseen osoittaa olevansa enemmän isän kaltainen. Vihdoin toinen pojista tuumasi, kun ei enää muuta keksi-

nyt: ”Mutta minä rykäisenkin kuin isä...”

Johanneksen evankeliumissa on muutamia vaikeita muttei opetuksen kannalta mahdottomia kohtia. Tässä on yksi. Jeesus sanoo tekevänsä sitä, mitä näkee Isän tekevän. Vapaasti, ilman pakkoa hän suoritti saamansa tehtävän, koska hän rakasti Isää. Lasten kasvatukseen liittyen on sanottu, että lapsi oppii mielellään kaikkea niiltä, joita hän rakastaa. Jeesuskin rakasti Isäänsä ja sanoi: ”Se, mitä minä opetan, ei ole minun oppiani” (Joh. 7). Hänelle oli ilo saada olla niin kuin Isä, hänen kaltaisensa. Näin Poika kirkasti elämällään ja teoillaan Isän tälle maailmalle. Oppiessamme tuntemaan Jeesuksen voimme sanoa: ”Minä tunnen Jumalan.”

Johanneksen evankeliumin yhtenä päämääränä on sen korostaminen, että nimenomaan Jeesuksen kautta me näemme, millainen Jumala on. Poika ”rykäisikin” kuin Isä. Hän sanoo: ”Jos te tunnette minut, opitte tuntemaan myös minun Isäni. Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän. Kun puhun teille, en puhu omissa nimissäni.” (Joh. 14.) Johanneksen evankeliumissa usko Jeesukseen on keskeisessä asemassa. Kaikella, mitä hän sanoi ja teki, oli päämääränä Isän kirkastaminen ja ihmisten johtaminen uskon kautta pelastukseen ja iankaikkiseen elämään. Jeesus korosti, että häneen uskominen on Jumalaan uskominen (Joh. 12).

Tämän sunnuntain aiheen perusajatus on, että Jeesuksen välityksellä saamme takaisin sen elämän, johon meidät alun perin luotiin. Se on elämää Jumalan yhteydessä. Ihmiskunta menetti sen syntyinlankeemuksessa. Meitä rakastava Jumala on kuitenkin tehnyt itsensä meille tunnetuksi kaikkein tärkeimmässä asiassa ja ratkaisevimmalla tavalla, kun hän Jeesuksen välityksellä avasi meille paluutien yhteyteensä. Jeesus on tie kuolemasta ja kadotuksesta iankaikkiseen elämään. Hän on tehnyt tiettäväksi, että Jumala ei vihassaankaan ole ihmisen vihollinen. Saatana on meidän vihollisemme, joka vihaa Jumalaa ja kaikkea häneen liittyvää. Sen viha kohdistui jo alussa ihmiseen, Jumalan kuvaan. Se keinotelli itsensä paratiisiin ja sai ihmisen lankeamaan pois Jumalasta. Sen voima on yli-inhimillistä, mutta sen valta on rajoitettu. Jo paratiisissa annettiin lupaus siitä, että se kukistetaan (1. Moos. 3). Tämä oli Jeesuksen tulemisen tarkoitus.

Lupaus Vapahtajasta ei jäänyt vain sanoiksi. Jumalan sydämen ajatukset tulivat käsin kos-

keteltavina ilmi, kun Jeesus syntyi. Jumala tuli ihmiseksi ja Sana lihaksi. Jeesuksessa, hänen elämässään ja persoonassaan, hänen sanoissaan ja teoissaan meille kerrotaan: ”Tällainen Jumala on!” Hän ei vain puhunut siitä, että hätään joutunut ihminen tarvitsisi apua pelastuakseen, vaan hän toimi sen mukaisesti. Hän tuli meidän luoksemme, jotka emme voi itse avata tietä hänen luokseen. Hän antoi syntisille anteeksi heidän lankeemuksensa, kutsuu heitä luokseen ja ottaa vastaan rakkaana lapsenaan jokaisen, joka syntinsä anteeksi uskoen palaa hänen tykönsä.

Pelastuksemme asiassa Jumala ei ole tuntematon eikä salattu. Hän on ilmaissut itsensä Jeesuksessa Kristuksessa. Häneen uskominen ei merkitse kuitenkaan, että ihmiselle paljastuisi kaikki Jumalasta. ”Totisesti, sinä olet salannut itsesi, Jumala” (Jes. 45). ”Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja jäljittämättömät hänen tiensä” (Room. 11).

Kristitty on usein suurten elämänongelmien ja arvoitusten edessä. Hänellä ei ole avaimia päästä siitä ovesta, joka veisi selvyyteen kaikista Jumalan ajatuksista ja ratkaisuista. Siksi kristityt joutuvat kilvoittelemaan uskossa ja luottamuksessa Jumalan hyvään johdatukseen ja huolenpitoon vaikeuksista huolimatta. Se on Paavaliin sanojen opettelemista: ”Kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat” (Room. 8). Yksi virsistämme rohkaisee: ”Valoa jos en näekään, sen tiedän loistavan” (Virsi 361).

Suurin rohkaisijamme on Jeesus itse. Ennen viimeistä henkäystään ristillä hän huusi: ”Isä, sinun käsiisi minä uskon henkeni” (Luuk. 23). Hän huusi sen kovalla äänellä, että kenellekään ei jäisi epäselväksi, missä on hänen turvansa.

Lasten kasvatuksessa on tärkeää, että se, joka tahtoo olla opettaja, elää itse opettamiensa sääntöjen mukaisesti. Lapsi vaistoaa teeskentelyn. Jeesuksen seuraajat tietävät esimerkiksi, että hekin saavat toimia opettajansa tavoin. Me tiedämme, että Jeesus ei pannut turvansa ole-mattomaan, vaan Isä piti hänestä huolen. Siitä kertoi pääsiäisaamun ilosanoma.

Isä herättää kuolleet ja antaa heille elämän, sanoi Jeesus. Kyse ei ole vain siitä, että viimeisenä päivänä kaikki herätetään kuolleista ja käymme Jumalan kasvojen eteen, vaan ennen kaikkea siitä, että Jeesuksen kautta Jumala haluaa herättää meidät hengellisestä kuolemasta hengelliseen elämään. Kun se tapahtuu kohdallamme jo

nyt, tässä elämässä, silloin saamme nousta iankaikkiseen elämään. ”Mikään kadotustuomio ei siis kohtaa niitä, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa” (Room 8).

Antti Herkkola
Kalvolan kirkkoherra

Lapsi keskellämme

Matt. 18:1-6,10
Mikkelinpäivä 4.10.

Opetuslapset avaavat keskustelun kysymyksellä, kuka on suurin. Suureksi pyrkiminen ja ensimmäisenä oleminen on meille kaikille myötäsyntyistä. Sitä ei tarvitse opettaa eikä oppia. Se hallitsee kansojen politiikassa, puolue-elämässä, liike-elämässä, urheilussa, jopa kodeissa. Seurakuntakaan ei ole vapaa tästä jäsentensä pyrkimyksestä olla ensimmäinen. Halu olla jotakin määrää käyttäytymistämme.

Jeesus ei tue ihmisessä elävää vallanhimoa ja suuruuden tavoittelua vaan antaa toisenlaisen ohjelman. ”Se, joka teistä haluaa olla suurin, olkoon toisten palvelija.” Aina tarvitaan johtajia, ja Raamattukin sanoo, että se, joka johtaa, johdetaan toimillisesti. Mutta oikea johtaja ei etsi omaa etuaan vaan johdettaviansa parasta. Olakseen hyvä johtaja on ensin oltava hyvä johdettava.

”Jeesus asetti lapsen heidän keskelleen.” Näillä sanoilla on ollut valtava vaikutus historiassa lasten asemaan. Mutta pitkä ja vaivalloinen on lapsen ihmisarvon löytymisen ja lapsen inhimillisen kohtelun parantumisen tie ollut. Vasta 400-luvulla kristitty keisari **Theodosius** sääti lain, ettei vanhemmilla ollut oikeutta surmata lastaan tai myydä häntä orjaksi. Ottamalla vastasyntyneen syliin roomalainen isä hyväksyi lapsen. Muussa tapauksessa lapsen kohtalo oli kova. Omantunnon syytöksissä pakanat levittivät valheellista huhua siitä, että kristityt käyttivät lapsiuhreja. Kristityt näet ottivat suojiinsa näitä heitteille jätettyjä lapsia.

Oliko päättynyt vuosisatammekaan se ”lapsen vuosisata”, jolla sitä on haluttu luonnehtia? Ettei vain olisi tapahtunut pikemminkin käänne kristillisestä uskosta ja sen mukaisesta elämästä luopumiseen tälläkin alueella. Muistijälkiin on

piirtynyt kuvia sodan ja nälän lapsista. Muistatko kuvan juutalaispojasta, joka suuri lippalaki päässä seisoo kädet ylhäällä natsisotilaan konepistoolin edessä? Viime vuonna Suomessa pastori sai syytteen, kun hän näytti rippikouluissa niille nuorille, jotka halusivat katsoa, dokumenttikuvaa siitä, mitä tapahtuu aborttiklinikoilla. 15-vuotiaalle voidaan tehdä mainittu toimenpide, mutta hänelle ei saisi näyttää kuvia sellaisesta. Lapsikaupan uhreista on puhuttu. Pedofilia on päivittäistä uutisantia. Jokelan ja Kauhajoen koulusurmat asettavat vastattavaksemme kysymyksen: Mitä kuuluu lapsillemme? Puhe lasten oikeuksista tuntuu falskilta, jos jo oikeus elämään ja äitiin ja isään riistetään.

Jeesus asetti heidän keskelleen lapsen. Tämä riittää, mutta vähentää siitä ei voi. Lasta ei voi siirtää laidalle, marginaaliin. Jos lapsi jo syntyessään saa etumerkin *au* (avioliiton ulkopuolella), merkitseekö se ulkopuolisuutta paljossa muussakin? Iloitsemme lapsista, jotka ovat keskellämme kodissa ja kirkossa. Siinä keskellä lapsen tärkeät tarpeet täytyvät: kiintymyksen saamisen ja ilmaisemisen terve, turvallisuuden ja huolenpidon kokeminen, tunteiden jakaminen, uuden oppiminen, leikin tarve, rajojen tarve sekä armon ja pyhyden kokeminen. Mutta nuohan ovat koko elämänmittaiset elintärkeät tarpeet. Laadukkaat tekniset välineet, hyvät harastukset, viihde, hyvät kasvatusoppaat, turvallinen kaveripiiri jne. ovat helisevä vaski, jos ei ole rakkautta eikä lapsi saa olla keskellämme.

Mikään ei toimi, jos puuttuu vanhempien vastuunotto. ”Mikä on yhteiskunta, joka rauhan aikana pystyy tuhoamaan omat jälkeläisensä?” kysyy kirjailija **Kaari Utrio**. Sodanajan sukupolvi raskain uhrauksin säilytti maan itsenäisyyden ja sodan päätyttyä köyhyyden keskellä nosti maan kovalla työllä vaurauteen. On murhenäytelmä, jos vaurauden sukupolvi puolestaan uhraa avioliiton, perheen ja lasten hyvinvoinnin itsekkyiden ja mammonan alttarille. Vielä viimeisellä tuomiolla palataan siihen, olemmeko syöttäneet, juottaneet ja vaatettaneet pienimpiä vai lyöneet heidät laimin.

Vastuuta lapsista on palloteltu monelle taholle – eikä kenellekään. Kukin kasvatusvastuussa oleva katsoo muihin päin odottavasti, ja sillä aikaa kasvatusvallan ovat ottaneet ulkopuoliset kasvattajat, ahneet ja irstaat voimat, jotka eivät lapsia säästä.

Vastuu lapsista painaa raskaana kuin myllynkivi sydäntä niin, että meidän täytyy nöyryyä ja syyllisinä kääntyä Jumalan puoleen: ”Jumala, sinä olet lapset meille antanut, emme halua heitä kasvattaa sielunvihollisen omiksi, vaan sinun omiksesi.”

Lasten kaltaisuus ei merkitse viattomuutta, sillä ei syntisten vanhempien lapsi ole viaton. Niinpä pieni lapsikin tarvitsee uudestisyntymisen armon ja uskon lahjan pelastuakseen. Jeesus puhuu pienten lasten uskosta. Lapsi on itsessään avuton. Lapsen elinehto on siinä, että lapsesta pidetään huolta. Juuri ihmisen lapsi on hyvin pitkään riippuvainen vanhempien huolenpidosta, mikä varmistaa sen, että hän voi aikanaan lähteä itsenäisyyteen. Tarvitaan nöyryminen ja kääntyminen. Taivaan enkelit iloitsevat yhdestä syntisestä, joka kääntyy. Aivan erityinen ilo on varmaan parannuksentekijän lasten enkeleillä, sillä uskovaiset vanhemmat näkevät suhteensa ja lapsensa uusin silmin. Usko on sitä, että jättää pelastuksensa asian Kristuksen käsiin.

Suurin taivasten valtakunnassa on se, joka tarvitsee eniten Jumalan armoa ja apua. Painaviiden myllynkiviemme kanssa hukkuvina turvaamme Kristukseen. Raamattu sanoo: ”Koska hän riippuu minussa kiinni, minä pelastan hänet.” Sinulle, joka juuri nyt erityisesti lapsiasi ja lapsenlapsiasi ajatellen tunnet raskaan syyllisyyden, laiminlyöntien ja avuttomuuden kuorman, minä sananpalvelijana julistan: Saat uskoa kaikki syntisi, laiminlyöntisi ja virheesi anteeksi Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä.

Lapsi saa sinusta ystävän, joka taistelee hänen kanssaan kiusauksia vastaan, ohjaa tuntemaan Jeesuksen ja rukoilee hänen puolestaan.

Keijo Rainerma

Rovasti, Kankaanpään kirkkoherra

Rakkauden kaksoiskäsky

Joh. 13:31-35

**19. sunnuntai helluntaista
11.10.**

Rabbiineilla oli tapana keskustella siitä, mikä on tärkein lain käsky. Matt. 22:34–40 kertoo, kuinka fariseukset kysyivät Jeesukselta, mikä hänen

mielestään oli tärkein käsky. Jeesuksen vastauksen alku löytyy kymmenen käskyn johdannosta, joka sisältyi Israelin uskontunnustukseen: ”Rakasta Jumalaa yli kaiken” (5. Moos. 6:5). Siihen hän liitti vielä lain kohdan, joka puhui lähimmäisenrakkaudesta (3. Moos. 19:18).

Tämä rakkauden kaksoiskäsky tiivistää koko lain. Kyse ei ole siitä, että Jeesus olisi poistanut laista jotain tai muotoillut sitä jotenkin sellaiseksi, että sitä olisi helpompi noudattaa. Jeesus ei esittänyt mitään uutta ajatusta Jumalan tahdosta. Jeesus sanoi osuvasti parilla lauseella, mitä Jumala meiltä vaatii.

Miksi Jeesus sitten Johanneksen mukaan viimeisellä aterialla ollessaan sanoi antavansa uuden käskyn rakastaa? Eikö se käsky ollut jo annettu?

Joh. 13:1 sanoo: ”Hän oli rakastanut omiaan, jotka olivat tässä maailmassa, ja hän osoitti heille täydellistä rakkautta loppuun asti.” Tuo täydellinen rakkauden osoitus näkyi tuona iltana monella tavalla. Jeesus pesi opetuslastensa jalat ja osoitti näin nöyryytensä. Hän ennakoii tällä myös sitä, kuinka jokaisen meistä tulee antaa Jeesuksen pestä itsensä puhtaaksi synneistä. Myös viimeisellä aterialla Jeesus osoitti rakkautta opetuslapsilleen. Mekin saamme edelleen tuosta Jeesuksen rakkaudesta osamme, kun vietämme ehtoollista hänen käskynsä mukaan. Jeesuksen täydellinen rakkaus meitä kohtaan huipentui ristien tien ja häpeälliseen kuolemaan syntiemme tähden. Jeesuksesta jos kenestä voi sanoa, että hän eli niin kuin opetti. Antaessaan käskyn rakastaa hän itse näytti, mitä rakkaus on. **Jukka Thurénin** mukaan itse Jeesuksen käsky: ”Rakastakaa toisianne” ei ollut uusi, mutta rakkauden esikuva ja motiivi olivat uusia.

Jos Jeesuksen toiminta on rakkauden esikuva, rima on asetettu melko korkealle. Sanoihan Paavalikin, että miehen tulisi rakastaa vaimoaan, niin kuin Kristus rakasti seurakuntaa. Pystymmekö me tällaiseen rakkauteen? Pystymmekö me rakastamaan toisiamme, niin kuin laki vaatii?

Jeesus sanoi, että laista ei häviä yksikään kirjain. Jeesus ei tullut kumoamaan lakia vaan täyttämään sen. Tämän sunnuntain epistolateksti, Room. 10:1–13, kiteyttää sen, mikä on pelastuksemme perusta. Vanhurskaudemme ei perustu lain noudattamiseen vaan siihen, mitä Jeesus teki. Pelastumme uskon, emme tekojen kautta. Kun Jeesus antaa meille uuden käskyn rakastaa,

emme tee niin siksi, että voisimme sillä saavuttaa jotain hyvää itsellemme, vaan ”me rakastamme, koska Jumala on ensin rakastanut meitä” (1. Joh. 4:19).

Jeesuksen esittämälle käskylle rakastaa tehdään suurta vääryyttä, jos sitä käytetään esimerkiksi sellaisten elämäntapojen perustelemiseen, jotka Raamattu, Jumalan sana, sanoo synniksi. Kun Jeesus käskää rakastaa lähimmäistä niin kuin omaa itseä, hän ei anna samalla ihmiselle valtakirjaa itse määritellä, mitä se rakkaus on. Jeesuksen sanoista on väännetty suvaitsevaisuuden evankeliumia monenlaisille asioille, jotka Jumalan laki sanoo synniksi. Mutta ei rakastaminen ole sama asia kuin kaiken suvaitseminen. Rakastaminen on aika useinkin sitä, että sanotaan ei. Erään gospelbändin laulaja sanoi kerran kristillisen nuortenlehden kolumnissa osuvasti: ”Me emme saa suvaita toisiamme helvettiin.”

Jarmo Happonen

Padasjoen seurakuntapastori

Tutki kirjoituksia!

Joh. 7:40-52

20. sunnuntai helluntaista

18.10.

Juhlan suuren päätöspäivän huuto on kaikunut Jerusalemin temppelin pylväskäytävissä: ”Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon!”

Nämä sanat eivät jääneet vaikutuksetta. Syn-tyi keskustelua, väittelyä, kysymyksiä. Kuka tämä oikein on? Tämän täytyy olla se profeetta! Hän on Messias!

Jukka Thurén sanoo Johanneksen evankeliumin kommentaarissaan, että nähtävästi lehtimajanjuhla on ollut jo Vanhan testamentin aikana ja vielä Jeesuksen aikoihin keskeinen messiaanisen innostuksen juhla. Silloin kyseltiin: Joko Messias pian tulee? Mistä hän tulee? Onko Jeesus Messias?

Uudesta liitosta lehtimajanjuhla on hävinnyt. Sen palmunlehvät ovat siirtyneet palmusunnuntaihin, pääsiäisen yhteyteen, ja sitten jopa adventtiin, joulun alle.

Juuri tämän tekstin keskus, Hengen vuodattaminen, on siirtynyt helluntaihin, ja Joh. 7:37–39 on meillä helluntain tekstejä.

On hyvä nähdä, että Jeesuksen persoona aina synnyttää keskustelua, väittelyäkin. Elämme tässä suhteessa merkittävää aikaa. Rooman piispan kirja Jeesus Nasarettilaisesta on maailmalla bestsellereitä. Meillä se ansaitsisi monin verroin suuremman huomion, kuin se on tähän mennessä saanut. Sen kirjan äärellä näkee kirrkaasti nykyisen vallitsevan raamattutieteen harharetkiä. Mutta sen äärellä pääsee myös virvoittavien vetten äärelle. Muuallakin kristikunnassa kirjoitetaan Jeesuksesta. Mainitsen tässä vain ruotsalaisen esimerkin. Se on **Seth Erlandssonin** hyvä Jeesus-kirja.

Mutta päivän evankeliumi osoittaa, että näkemykset Jeesuksesta kertovat suuresta neuvottomuudesta. Joillekuille tämä Nsaretin saarnamies oli ”se profeetta”. Hänessä siis nähtiin Viidennen Mooseksen kirjan lupausten täyttymys. Mooseksen kaltaisen profetan Jumala on kerran lähettävä kansaansa pelastamaan. Sitten kirjanoppineet tietävät hyvin, ettei Messias tule Galileasta. Sekin tiedetään hyvin, että Messias on Daavidin jälkeläinen ja tulee Betlehemistä, Daavidin kaupungista.

Thurén sanoo myös, että Johanneksen ensimmäiset lukijat varmaan tunnistivat tässä jaksossa oman aikansa piirteitä ja tarkkaavainen nyky- lukija oman aikamme!

Miten siis Jeesus, Messias, oma Vapahtaja tunnistetaan? Miten me hänet löydämme? Ei ole lopulta muuta neuvoa kuin Nikodemokselle annettu. Tutki kirjoituksia! Sekin neuvo voi ensin hämmentää. Mistä tietää, ettei Galileasta tule profeettaa? Debora oli ollut galilealainen, Joonan oli kotoisin Galilean Gat-Heferistä, ja juutalaiset apokalyptikot ovat ainakin tunteneet Galilean hyvin. Mistä siis saattoi päätellä, ettei Galileasta enää tule profeettaa, kysyy Thurén kommentaarissaan.

Ylösnousut Kristus vei Emmauksen tien opetuslapset raamattukouluun. Mooseksesta lähtien siinä koulussa ohjattiin löytämään sanoma kärsivästä Messiaasta Raamatun joka lehdeltä. Siinä koulussa opimme Daavidin pojan syntykirjan, Betlehem Efratan ylistetyn kaupungin, Nasaretin verson, Ihmisen Pojan kärsimystien ja monta muuta lupauksen sanaa rakkaasta Vapahtajastamme.

Siinä raamattukoulussa sydämet syttyvät palamaan. Pyhä Henki ottaa Kristuksen omasta ja jakaa meille. Pyhän Hengen armotyönä Kris-

tus kirkastuu, hänen sovintoverensä ja haavansa. Mekin tunnustamme Tuomaan kanssa: ”Minun Herrani ja Jumalani!”

Tätä Pyhän Hengen armotyötä rukoilkaamme seurakuntiimme, jumalanpalvelusyhteisöihimme, koko rakkaaseen kirkkoomme.

”Taivaaseen jos tahdot, katso Raamattuun, Jeesus kätkeytyypi sanaan siunattuun!”

Reijo Arkkila

TT, Sleyen toiminnanjohtaja emeritus

”Kuninkaan pyhäkössä et enää profetoi!”

Aam. 7:10-15

**21. sunnuntai helluntaista
25.10.**

Aamos oli paimen ja pienviljelijä, jonka Jumala kutsui Juudasta ja lähetti julistamaan pohjoisvaltiota Israelia ja sen kuningasta vastaan. Betelin pappi Amasja epäili Aamoksen olevan palkattu profeetta – kuten hän itse – jonka Juudan kuningas on palkannut lietsomaan epätoivoa Israelissa. Paitsi Jumalan lähettämiä profettoja oli Israelissa ja Juudassa lukematon määrä valheprofettoja, jotka ulkonaisesti toimivat kuin oikeat profetat, mutta julistivat aina, mitä kansa tai kuningas halusi kuulla. Kuinka vaikea olikaan tuossa ympäristössä oikean profetaan julistaa Jumalan sanaa, joka näytti kansalle sen synnit! Israelin hovi eli yltäkylläisyydessä, mässäili ja irstaili, samaan aikaan köyhää poljettiin ankarasti. Herra vihastui tästä ja lähetti Aamoksen julistamaan tuomion.

Palkkaprofeettainstituutio ei jäänyt vain Aamoksen aikaan. Heidän paikkansa ovat ottaneet papit, jotka tyynnyttelevät synnintekijöitä ja haluavat Israelin kuninkaiden tavoin sanoutua irti Jumalan sanasta aikansa eläneenä. Yliopistoteologit takovat tilaustyönä teologisia kokonaismalleja, joilla kulloinenkin jumalattomuus voidaan hyväksyä. Näiden lisäksi on vielä se joukko, joka johtaa valitutkin harhaan. Siinä missä mainitut tahot tosin harvoin väittävät olevansa suoraan Jumalan lähettämiä, on maassamme myös ihmisiä, jotka eivät kaihda Jumalan nimissä puhumista. He julistavat kovaan ääneen: ”Herätys, herätys!” vaikka herätystä ei ole. Kuinka

mielellämme kuuntelemmekaan niitä profettoja, jotka kehuvat työtämme ja ennustavat meille hyvää! Mikä voisi hivellä heikkoa kansallista itsetuntoamme paremmin kuin suuri lopunajallinen herätys, joka tulee Suomen kautta? Herätys, herätys, vaikka herätystä ei ole.

Tarkka lukija huomaa, että hovipappi Amasja vääristeli Aamoksen tuomaa sanomaa. Hän ei voinut sietää, että Aamos julisti aivan raamatullisen totuuden Israelin elämästä. Kuinka valtava onkaan se vastustus, joka kohtaa Jumalan sanaa ja sen julistajia! Kuinka viimeiseen asti jumalattomuutta puolustellaan vääristellen Raamatun sanaa! Oikeista sananjulistajista rakennetaan olkiukkoja, heidän suuhunsa keksitään sanoja, jotta voitaisiin saattaa heidät naurunalaisiksi. Ainoat argumentit, jotka jumalattomuuden puolustamiseksi esitetään, ovat kuitenkin vain saivartelua, työryhmien mietintöjä ja lisää saivartelua. Kuinka muuten voisikaan olla, kun Jumalan sanan tuomitsemasta jumalattomuudesta on kyse?

On hätkähdyttävää lukea, mihin pappi Amasja vetoaa kirotessaan Aamosta: ”Mene tiehesi, tämä on kuninkaan pyhäkkö ja valtakunnan temppeeli!” Aamoksen sanoma toden totta oli kohdistettu sellaista jumalattomuutta vastaan, jonka sekä valtio että valtion temppeeli siunassivat. Nykykielellä sanottuna: ”Temppeelillä ei voi olla yhteiskunnan arvoista eroavaa etiikkaa.” ”Valtakunnassa on nyt tehty yhteiset päätökset siitä, miten täällä eletään. Se on nyt sinunkin, Aamos, vain hyväksyttävä.”

Vieläkö Jumala nostaa Aamoksen kaltaisia paimenia, jotka julistavat tälle kansalle ja sen hovipapeille, että Jumala murskaa jumalattomat näiden pahuuden tähden? Vieläkö nousee paimenia, jotka julistavat tuomion lapsenmurhaajille, aviovuoteen saastuttajille ja valheprofetoille? Vai joko ovat kaikki kansan paimenet vaipuneet horrokseen soperellen: ”Toimintamahdollisuudet, toimintamahdollisuudet”, vaikka toimintamahdollisuuksia ei ole?

Wille Huuskonen

Teol. yo, Helsinki

Pyhien yhteys

Matt. 5:1-12
Pyhäinpäivä 31.10.

Jeesus saarnaa vuorisaaressa julkisen toimintansa alussa, valittuaan juuri opetuslapsensa. Saarna ennakoit tulevia vaikeuksia mutta sisältää myös evankeliumin. Selootteja heilui maassa edestakaisin ja aiheutti poliittista jännitettä. Maan hallitsijat, roomalaisen miehitysvallan edustajat, taistelivat seloottiryhmiä vastaan ja pyrkivät estämään heidän toimintansa. Tästä tilanteesta joutuivat kärsimään myös erilaiset uskonnollisesti suuntautuneet ryhmittymät. Kaikki ryhmittymät olivat hallitsijoille potentiaalisia selootteja.

Vuorisaaressa Jeesuksen huomio ei ole kuitenkaan poliittisissa vaikeuksissa, vaan hänen lähestymiskulmansa on uskonnollinen. Hän puhui herjaamisesta ja pahoista puheista ja vanhurskauden tähden tulevista vainoista. Yhteiskunnallisesta muutoksesta hän ei puhu, se kyllä seuraa sitten itsestään, kun sydämet on ensin muutettu.

Monet kristityt joutuvat kärsimään monenlaisista vaivoja elämässään tämän yhteiskunnan keskellä. Kaikki vaiva ja vastus ei kohtaa meitä uskonnollisista syistä, meitä ei välttämättä vainota ”vanhurskauden tähden”. Elämän realiteetteja on oma puutteellisuutemme ihmisinä ja kansalaisina. Niitä on ihan hyvä kohdata sellaisinaan ja hoitaa niitä myös ihan puhtaasti yhteiskunnallisina kysymyksinä. Omasta itsestämme johtuu ajallisia vaivoja, joita ei ole syytä uskonnollistaa. Tällainen vastuksien uskonnollistaminen on kuitenkin yllättävän yleistä. Ehkä siinä on taustalla meidän perinteinen tapamme vierittää syy pois itsestämme.

Vanhurskauden tähden tulevat vainot ovat toisenlaisia. Herramme ei lupaa ruusutarhaa eikä ensimmäisiä sijoja synagogassa. Matka on vasta aluillaan, opetuslasten kanssa tapailaan ensimmäisiä huteria askelia. Heti ensimmäisissä puheissa on teemana vainot ja vastukset Jeesuksen nimen tähden. Ikään kuin hän sanoisi: ”Tällaiseen seuraan olette lähteneet.” Mutta Jeesus aina yllättää. Yllätys eivät ole vainot ja lupaukset tulevista vaikeuksista, ei opetus hiljaisen maan perimisestä ja vanhurskaiden saamasta hengellisen nälän tyydytyksestä. Kaikki nämä olivat tärkeitä kuulijoille ja meille tänään. On

hyvä kuulla yhä uudelleen, että nälkämme tyydytetään, epäilevä saa uskoa, synnit saa anteeksi ja Jumala näkee kilvoittelevat veljet ja sisaret ja ”laskee heidän kyynelensä”.

Jeesuksen yllätys on pyhien yhteys. ”Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä palkka, jonka te taivaassa saatte, on suuri. Niinhän vainottiin profeettojakin, jotka elivät ennen teitä.” (5:12.) Jeesus rinnastaa opetuslapsiaan profeettoihin, noihin Juudan kansan hengen jättilaisiin, joista he kaikki olivat synagogakoulussa kuulleet ja nähneet kerrottavan.

Profeettoja ja heidän työtään, jota he Jumalan voimissa tekivät kansan keskuudessa, oli ihailtu ja kiiteltu vuosisadasta ja -kymmenestä toiseen. Nyt Jeesus vertaa opetuslapsia profeettoihin. Kohdan ydin on mielestäni siinä, että Jeesus laskee profeetat ja opetuslapset samaksi Jumalan työn yhdistämäksi joukoksi. Ikään kuin hän sanoisi: ”Jumala, Isä, oli profeettojen kanssa, tuki heitä, teki heidän kauttaan työtään ja otti heidät lopulta taivaaseen. Nyt minä olen teidän kansanne, sama Jumala, minä teen työtäni teidän kauttanne, ja mekin menemme vielä sinne profeettojen pariin.”

Opetuslasten mieli on tuskin kääntynyt siihen jälkimaineeseen, josta he saavat jo nyt nauttia, kun he valmistuvat ajallisiin kärsimyksiin. Pian heistäkin, kunhan saavat ensin kärsiä uskon tähden, kerrotaan leirinuotiolla juttuja ja tarinoita. Jeesus kääntää heidän katseensa taivaaseen. Siellä ovat profeetat, ja he saivat suuren palkan. Siellä tekin aikanaan saatte olla. ”Iloitkaa ja riemuitkaa.”

Vähän myöhemmin, tehtyään apostolin työtä kaksittain, Jeesuksen lähettäminä, nämä samat opetuslapset palaavat innoissaan, ehkä jopa ”iloiten ja riemuiten” Herransa luo ja kertovat ihmeellisistä tapahtumista kylissä. ”Herra, pahat hengetkin tottelevat meitä, kun käskemme niitä sinun nimessäsi.” Huomaamme, kuinka Jeesus Kristus jälleen noudattaa omaa ohjelmaansa: ”Älkää siitä iloitko, että henget teitä tottelevat. Iloitkaa siitä, että teidän nimenne on merkitty taivaan kirjaan.” Opetuslasten katseet nostetaan jälleen taivaaseen. Suurin ilon aihe on, että me saamme olla Jumalan lapsia ja olemme taivas-kelpoisia. Nimi on kirjassa. Nämä ajalliset voitot himmenevät, niitä tulee ja menee, mutta iankaikkinen pysyy. Iankaikkinen on yksin Kristuksen vanhurskaus. Opetuslapset kuulivat noissa sa-

noissa Vapahtajan palaavan jälleen vanhurskauttamisoppiin. Jumalan lapseus on suurin aarre, ja sen aarteen voi antaa vain hän itse. Kristus on ovi, hän on tie, totuus ja elämä, hän on vanhurskaus ja syntien sovitus. Taivaskelpoisuus ei ole siinä, että on valtaa riivaajiin, vaan siinä, että ”vaatteet on valkaistu Kristuksen veressä”.

Me elämme tänään apostolisessa seurakunnassa. Apostolit olivat oppineet läksynsä, olivathan he saaneet Pyhän Hengen vielä ”muistutamaan” Jeesuksen opetuksista ja johdattamaan kaikkeen totuuteen. Apostolisen saarnan peruskivi on muurattu jyrkevästi Paavalin kirjeissä ja evankeliumeissa. Kristus Jeesus on meidän vanhurskaudemme ja pyhyttemme, Ristiinnaulitun saarnaaminen on suurin kunniamme. Kristuksen ristissä on hengessä köyhien valtakunta, siinä murheelliset saavat lohdutuksen, vanhurskautta janoava ravitaan, siinä toisia armahtavat saavat armahduksen, puhdassydämiset saavat nähdä Jumalan, rauhantekijät saavat Jumalan lapsen nimen, vanhurskauden tähden vainottu saa taivasten valtakunnan. Ja lopulta, Kristuksen ristissä on myös apostolien ja kaikkien todistajien ”palkka” ja ”suuri ilo ja riemu”.

Vesa Pöyhtäri

Oulun Karjasillan kappalainen

Uskon perustus

Matt. 5:13-16

Uskonpuhdistuksen muistopäivä

1.11.

Evankeliumikirjan johdantotekstissä sanotaan tästä sunnuntaista: ”Jumala ei unohda kansaansa vaan antaa kirkolle uudistumisen aikoja ja niitä ihmisiä, jotka auttavat meitä palaamaan kristillisen uskomme perusteisiin, Raamatun ja sen julistamaan uskonvanhurskauteen.”

Luther nousi vastustamaan kirkon väärinkäytöksiä kuten aneista, pyhimysten palvontaa, tekojen oppia ja Raamatun huonoa asemaa. Kaikkein keskeisin voima tässä suuressa murroksessa oli se, mitä sana *uskonpuhdistus* kuvaa. Luther löysi uudelleen evankeliumin, usko puhdistettiin. Kaiken tämän roinan, kirkon säädösten, tradition, ihmisoppien ja rahankeruun alta löytyi Kristuksen ansaitsema lahjavanhurskaus

eli pelastus yksin armosta uskon kautta. Samalla Jumalan sana, Raamattu, palautettiin sille kuuluvaan asemaan. Paavit ja kirkolliskokoukset ovat Raamatun alapuolella. Yksin Raamattu on ylin ohje, jonka mukaan kaikkea opetusta ja elämää on arvioitava ja jonka mukaan on toimittava. Omiatuntoja ei saa sitoa ohi ja yli Raamatun meneviin ihmiskäskeyhin.

Lokakuun viimeisenä päivänä 1517 Luther naulasi kuuluisat 95 teesiä Wittenbergin linnan-kirkon oveen. Tästä alkoi kirkkoa mullistanut tapahtumasarja. Noihin tapahtumiin liittyen vietämme uskonpuhdistuksen muistopäivää.

Muistelemmeko siis jotakin mennyttä, kuin poisnukkunutta – uskonpuhdistus on kuollut ja kuopattu ja saa levätä rauhassa – vai elävää ja vaikuttavaa perintöä, jolla on yhä ratkaisevan tärkeä merkitys kirkollemme? Valitettavan moni asia kirkon elämässä ja opetuksessa on kääntynyt vastakohdakseen.

Luther nosti teeseissään esille kirkon kalteimman aarteen, pyhän evankeliumin. Vastapainona oli mm. aneiden myynnin lentävä mainoslause: ”Kun raha kirstuun kilahtaa, niin sielu taivaaseen vilahtaa.” Tuntuu siltä, että tämän päivän kirkossa evankeliumin kallis aarre on hukattu ja kaikkea muuta on tullut sen tilalle. Kirkon johdossa ollaan huolissaan rahoista, veronmaksajista ja kirkkoon kuulumisesta. Opin puhutus ja kirkas evankeliumi eivät ole tärkeitä. Äänen ei sanota sitä, mihin moni tuntuu uskovan kuin aneeseen: kun veroraha kirstuun kilahtaa, niin sielu taivaaseen vilahtaa. Kirkko pettää ihmisiä salliessaan heidän elää väärässä rauhassa. Kuinka suuri vastuu onkaan meillä paimeniksi asetetuilla! Ja vielä kovempi tilinteko piispoilla, jotka eivät enää huolehdi heille uskotusta laumasta vihkimällä Jumalan sanalle uskollisia paimenia ja valvomalla nykyisten opetusta.

Tämä oli tilanne myös uskonpuhdistuksen lähtiessä leviämään. 1500-luvun hengellisten kiistojen keskellä syntyneet tunnustuskirjat eivät ole vain kokoelma aikaansa sidottuja oppilausemia vaan elävää hengellistä todellisuutta ja pettämätön raamatullinen pohja meidänkin kirkollemme. Siellä osoitetaan myös selkeät toimintamallit tilanteeseen, jossa piispoista tulee niin jumalattomia, etteivät he hoida virkaansa ja kieltäytyvät vihkimästä oikeita paimenia. Silloin seurakunnalla on oikeus heidät itse kutsua ja vihkiä pyhään virkaan. Pyhä Raamattu on mei-

dän jumalallinen oikeutemme.

Päivän evankeliumi vie meidät juuri näihin perusteisiin. Meillä ei ole muuta valtaa kuin sanan valta, mutta se riittää. Jokaisella kristityllä on Jumalan sana. Siksi Jeesus sanoo meitä maan suolaksi ja maailman valoksi. Ei toivomuksena: ”Olisi hyvä, jos olisitte” tai vaatimuksena: ”Teidän pitää olla”, vaan itsestään selvänä toteamuksena: ”Te olette maan suola.” Siellä, missä Jeesus otetaan vastaan, ihmisistä tulee suola.

Suola suojaa pilaantumiselta ja mätänemiseltä. Sama tehtävä on meillä kristityillä tässä maailmassa. Mikä hengellisen kuoleman raadonlöyhkä tuleekaan vastaan kaikilla ympärilläme! Jos meidän suolamme on menettänyt makunsa, jos emme pidä Jumalan sanan totuutta esillä, olemme menettäneet hengellisen suolaisuutemme ja seuraukset ovat vakavat. **Bo Giertz** toteaa: ”Tässä ei ole kysymys julkisesta luopumisesta vaan vähittäisestä kehityksestä, jonka seurauksena opetuslapsesta tulee siinä määrin maailman kaltainen, ettei kukaan enää huomaa häntä muista poikkeavaksi. Silloin hän on arvoton ja hänet heitetään pois tilinteon hetkellä.” Jos Jumalan sana on meille kallis, miten se näkyy?

Vaikutus menee koko ajan jompaan kumpaan suuntaan. Jos kirkko ei vaikuta ympäröivään yhteiskuntaan suolana eikä valona eikä tee siitä Kristuksen kuvan kaltaista, ympäröivä yhteiskunta vaikuttaa kirkkoon ja tekee siitä peilikuvasa.

Valo paljastaa, miten asiat ovat. Kaikki ihmiset eivät pidä siitä, siksi he haluavat jäädä pimeyteen (vrt. Joh 1:9–12). Samalla tavalla avoimeen haavaan joutunut suola kirvelee: ei ihmisiä kiinnosta kuulla, kuinka heikko heidän vaeluksensa on Jumalan edessä. Mutta kristittyinä emme voi olla vaiti emmekä antaa heidän jatkaa matkaansa kohti kadotusta, vaikka se ei toisikaan meille kansansuosiota, että muistutamme ihmisiä siitä, mitä Jumala meiltä tahtoo.

Valo on Jumalan hyvyyden heijastusta. Jeesus itsehän on maailman valkeus (Joh. 8:12). Hänen omansa ovat ”valkeus Herrassa” (Ef. 5:8). Sitä valoa ei voi piilottaa. Jos niin tehdään, se sammuu. Myöskään kirkko ei voi olla näkyvätön. Olemuksensa salaava kirkko lakkaa olemasta. Sillä on aina näkyvät tuntomerkit, joista se voidaan tunnistaa.

Johan Helkkula
Keminmaan seurakuntapastori

PERUSIA

Aikakauskirja uskon ja ajattelun avuksi 36. vuosikerta

Ilmestyy:

kuudesti vuodessa

Julkaisijat:

Suomen Evankelisluterilainen Opiskelija- ja Koululaislähetys ry (OPKO)
Suomen Raamattuopiston Säätiö (SROS)
Suomen teologinen instituutti ry (STI)

Vastaava päätoimittaja 2008–2010:

Raimo Mäkelä, raimo.makela@kotiportti.fi
050 910 9058

Toinen päätoimittaja 2008–2010:

Timo Eskola, timo.eskola@teolinst.fi, (09) 668 9550

Toimitussihteerit:

Paula Eskola, paula.eskola@sro.fi, (09) 5123 9157
Essi Tuomala, essi.tuomala@sro.fi, 040 823 3460

Toimitus 2008–2010:

Jukka Niemelä, jukka.niemela@sro.fi
Jukka Norvanto, jukka@norvanto.fi
Henrik Perret, henrik.perret@teolinst.fi
Niilo Räsänen, niilo.rasanen@sekl.fi
Matti Sartonon, matti.sartonon@kolumbus.fi
Aku Visala, aku.visala@helsinki.fi
Juha Vähäsarja, juha.vahasarja@sro.fi

Neuvottelukunta 2008–2010:

Puheenjohtaja: Jouko Talonen, Reijo Arkkila, Juha Auvinen, Leif Erikson, Ruth Franzén, Salli Hakala, Martti Haverinen, Teuvo Huhtinen, Markku Ihonen, Tapani Innanen, Harri Joensuu, Timo Junkkaala, Juha Koi-vulahti, Pekka Mäkipää, Lasse Nikkarikoski, Leif Nummela, Olavi Peltola, Keijo Rainerma, Erkki Ranta, Timo Rämä, Päivi Räsänen, Olli-Pekka Vainio

Toimituksen osoite:

PL 15, 02701 Kauniainen

Kustantaja:

Perussanoma Oy

Tilauspalvelu:

PL 15, 02701 Kauniainen, (09)5123 9152/
Sirpa Mäkelä, sirpa.makela@sro.fi

Tilauhinnat 2009:

Opiskelijatilaukset 18 €/vuosi, kestotilaukset 24 €/vuosi,
määräaikaistilaukset 29 €/vuosi, irtonumero 6 €

Ilmoitushinnat:

1/1 sivu: 232 mm (kork.) x 170 mm (lev.) 250 euroa
½ sivu: vaaka 98 mm (kork.) x 124 mm (lev.) 140 euroa,
pysty 196 mm (kork.) x 60 mm (lev.) 140 euroa
muut: 0,80 eur/pmm, palstaleveys 60 mm

Hintoihin lisätään alv. (22%).

Ilmoitusten vastaanotto:

perusta@sro.fi, (09) 5123 9157

Aikakauslehtien liiton jäsen

ISSN 0355-7111

Forssan kirjapaino Oy, Forssa